

Lucie Hříšná

MÔJ TAJNÝ ŽIVOT

Skutočný príbeh luxusnej spoločníčky

MÔJ TAJNÝ
ŽIVOT

Lucie Hříšná

MÔJ TAJNÝ ŽIVOT

Skutočný príbeh luxusnej spoločníčky

Original title: Lucie Hříšná: Můj tajný život
Copyright © Lucie Hříšná, 2019

Cover design © Pavlína Černá, 2020
Cover illustration © Maksim Shmeljov/Shutterstock, 2020

Translation © Ela Mrvová, 2020
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2020

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Mária Dubovská.

Prvé vydanie

Kniha nie je fikcia. Všetky mená sú však vymyslené,
miesta upravené a udalosti interpretované
s náležitou dávkou literárnej štylizácie.
Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-973-6

HELENA

„Aha, a to sa študuje na vysokej, hej? No, to ti tam písať nebudem... Proste si študentka, a keby niečo, tak im to vysvetlíš na stretku.“

Prehltla som všetky slová, ktoré mi v tej chvíli zišli na um, a sotva badateľne som sa usmiala. Helena mi bola nesympatická od prvého podania ruky. Hoci je nenamaloovaná, pôsobí neprirodzene, ba až umelo. A teraz vychádza najavo, že okrem toho je ešte sprostejšia, než som si myslela... Pravdaže, nečakala som, že majiteľka eskortnej agentúry so mnou bude preberať integračné procesy, ale to, že ani len netuší o existencii odboru, ktorý študujem, ma teda dosť prekvapilo.

Helena počas nášho stretnutia podchvíľou klopí pohľad k jednému z piatich telefónov, ktoré si bez ostychu rozložila v kaviarni na stole. Mám chuť odísť. Okrem toho, že nie je najbystrejšia, absolútne sa nevie správať.

Přišla o pol hodiny neskoršie, teraz tu už hodnú chvíľu sedíme, no zatiaľ som sa nedozvedela nič, pretože stále esemeskuje.

Z druhej strany, spomedzi tých, ktoré som tento rok stretla, pôsobí najlepšie. Už pol roka každý deň reagujem na rôzne ponuky v inzerátoch. Poctivo prechádzam všetky možné inzertné portály. Spočiatku som si vybrala a odpovedala len na tie najzaujímavejšie. Po dvoch mesiacoch som však kritériá znížila a od minulého mesiaca už odpovedám takmer na každý nový inzerát. Stále dokola to isté. Všetci hľadajú luxusné spoločníčky, sprievod na najvyššej úrovni...

Sľubujú nadštandardné zárobky, exotické dovolenky. Okrem toho mi mejlom chodia rôzne ponuky na prácu v privátoch alebo v nočných kluboch...

Najhoršie stretnutie, ktoré som dosiaľ absolvovala, bolo s Milošom. Dohodli sme sa, že sa zídeme hore na Václaváku pri koňovi. Zavolať mi, že nemá kde zaparkovať, nech k nemu nasadnem, že to preberieme v aute. Strašne som sa bála. Našťastie dodržal sľub, autom prešiel len pár metrov a ostal na mieste vyhradenom pre zásobovanie.

Strávila som uňho v aute asi desať minút, ale pripadali mi ako celá večnosť. Aj keď mal luxusný mercedes, bol to tučný, ušpinený polocigán. Vlastnil byt na Vinohradoch, a v štyroch izbách tu prevádzkoval privát. Rozprával, rozprával, rozprával... Nezapínalo mu, že ma čoraz viac desí. Siahodlhý monológ zakončil vetou, že môžem začať v podstate kedykoľvek, dievčatá sa točia na dve zmeny, je ich

vždy šesť, ale ja som pekná, navyše nová, takže nemusím mať strach, rozhodne si vraj zarobím. Sedem až osem klientov denne nebude problém. On si vraj berie polovicu, ale príplatky sú celé moje. Nechápa som, o akých príplatkoch hovorí, no bolo mi jasné, že nechcem mať sedem týpkov denne. Už z tej predstavy mi bolo nevoľno.

Upozornila som ho, že mám záujem skôr o stretnutie s cudzincami v hotelových izbách, pretože hovorím perfektne po anglicky. Samozrejme, občas nejaký zavolá, on potom dievčatá do hotela odvezie, povedal.

V porovnaní s neúspešnými pokusmi nájsť prácu spoločníčky pre cudzincov je Helena vlastne najlepšie dostupné riešenie. A zo stále pípajúcich správ možno usúdiť, že stretnutia skutočne vie sprostredkovať.

„Prepáč, dnes toho máme hrozne veľa,“ vytrhla ma z myšlienok.

„Ježiš, to už bude jedenásť? Fu, tak to musím o chvíľku letieť...“

Chcela som sa na všeličo povypytovať, ale aby som nepôsobila, že som úplne mimo, radšej som mlčala a čakala.

Nič som sa však nedozvedela, preto som nabrala odvahy a prehovorila som: „Veď ja vôbec nič neviem, nič si mi nepovedala.“

„Čo nevieš? Potrebuješ fotky, pošlem ťa k fotografovi. Rudo je najlepší, pofotí ťa, a ak na to nemáš peniaze, strhnem ti to z prvého kšeftu.“

„Keď pre teba čokoľvek budem mať, pošlem esemesku. Snaž sa na ňu odpovedať čo najskôr.“

„Keď niečo potvrdíš, tak to platí. Vždy chodievaj včas, a nieže ti napadne kradnúť mi klientov! Aj tak by som na to prišla!“

„Ale to je asi všade rovnaké,“ dodala a afektovane sa zasmiala.

„Ježiš, ty si vlastne nová, čo?“ Za celý čas, čo sme sedeli oproti sebe, som mala po prvý raz pocit, že ma začala vnímať a možno sa aj zamyslela, kto som a čo som jej písala v mejle.

„Tak vieš čo? Len vyriešim Báru, to bude raz-dva, za polhodku musí byť v hoteli a potom to všetko spoločne preberieme. Dnes fakt strašne nestíham.“

Hriva blond vlasov sa odvrátila o pár stolov ďalej a ja som zostala sama. Neznášam ten pocit – hlupaňa z dediny, ktorá nič nevie a nepozná. Všade chodím načas a vždy mám všetko starostlivo pripravené! Na gympel ma zobrali bez prijímačiek, prijali ma aj na všetky vysoké školy, kam som sa hlásila. Nemám problém naučiť sa a pripraviť na čokoľvek, len to musím vedieť dopredu. Vážne som sa snažila získať čo najviac informácií. *Sprievod, eskort, luxusné spoločníčky* sú posledný polrok v mojom internetovom prehliadači najvyhľadávanejšími heslami. Pátrala som naozaj usilovne, stále však neviem, ako to celé funguje... A som čím ďalej nervóznejšia. Keď budem klásť tej čudnej Helene priveľa otázok, bude zle, a keď sa nespýtam nič, tak tu zrejme sedím zbytočne...

Zaujímalo by ma, či aj ona robila kedysi spoločníčku. Asi áno, ako inak by sa k tomu dostala?

„Dáte si ešte niečo?“

„No, ja ešte čakám,“ vykóktám prekvapene. „Ešte vodu a, prosím vás, kde sú tu toalety?“

„Ste u nás prvýkrát?“ usmieva sa na mňa mladý čašník.

Super, takže aj čašníkovi je jasné, že sem nepatrím. A možno chcel flirtovať. Ale to nie je podstatné, skutočne sa ním teraz nemienim zaoberať...

Strašne nerada chodím na toalety, keď neviem, kde sú. Vlastne strašne nerada chodím na akékoľvek miesta, ktoré nepoznám. Vždy bývam nervózna a mám pocit, že na mňa civie každý, okolo koho prechádzam. S týmto prístupom však asi ťažko získam, čo chcem. Zhlboka sa nadýchnem a vydám sa na toalety za rohom. Kaviareň neďaleko Streleckého ostrova je plná na prasknutie, hoci je len dopoludnie. Je tu veľa cudzincov, niektorí si dávajú ešte neskoré raňajky.

Potreby močového mechúra nachvíľu potlačím, chcem zistiť, ako vyzerá tá Bára. Konečne ju vidím, Helena sedí chrbtom ku mne, takže si môžem dôkladne obzrieť babu oproti nej. Celkom zaujímavá, čiernovláska, dlhánske vlasy... Tak to je príser, ja mám odjakživa vlasy jemné, navyše dosť krátke. Ak chce len dlhovélasé bohyne, mám smolu.

Výrazne naličená, veľké oči, ale celkovo nie je najkrajšia. Možno som krajšia, mám jemnejšie črty. Obrisy tváre, líčne kosti a pery mi ospevovali na všetkých fotomodelingových kastingoch, ktoré teda inak neboli nijako extra úspešné, ale aj tak...

„Som tu, cica!“

Opäť sa pokúsím o falošný úsmev. Dúfam, že pôsobím aspoň trochu úprimne. Nechápem, prečo ma niekto, koho vidím prvýkrát v živote, už štvrtýkrát osloví *cica*, ale možno je to lepšie ako *ježiši*, ktorým inak začína každú druhú vetu.

„Fajn, takže ti dohodnem fotenie. Bude ťa fotiť Rudi, má najlepšie fotky, všetky dievčatá vďaka nim dobre zarábajú. Fotí čoraz drahšie, ale pre nás stále za dvanásťtisíc.“

„Zaplatím to. Postupne mi to vrátiš zo zárobku. Si pekná, štíhla, mladá a hlavne nová, takže to pôjde rýchlo.“

„Na fotení bude aj vizážistka, takže príď nenamaloovaná a s umytými vlasmi.“

Pri pohľade na moje vlasy prižmúri oči, nespokojne prednesie: „No, tie vlasy, mala by si s nimi niečo urobiť. A prsia... Postavu máš super, ale chce to kozy...“

„Teraz to nafotíme takto. Vezmi si so sebou nejakú bieleň, pekné šaty, topánky, aj na placi je toho plno, s foto-
grafom už niečo vymyslíte.“

„Keď budem mať fotky, zavesím ich na web a začnú tí chodiť esemesky. Jasné?“

„Jasné,“ zamrmlám. „A ako si to, prosím ťa, myslela s tými vlasmi?“

„Daj si ich nadlížiť. Keď budeš mať dlhé husté vlasy, zarobiš dvakrát toľko, a ak si dáš neskôr urobiť aj prsia, potom ešte raz toľko. Tak to funguje, ber to ako vstupnú investíciu. Na fotenie ti zrejme dajú príčesok, ale potom to radšej čo najskôr vyrieš. Na schôdzku dôjdi vždy včas. Keď

nebudeš stíhať, tak mi napíš. Ak je výťah na kartu, dám ti vedieť a klient ťa vyzdvihne pred hotelom. Inak pôjdeš rovno na izbu.

Zaplatiť si daj vždy rovno na začiatku, peniaze nikdy nepočítaj pred klientom, je to neslušné. Spočítaj ich, keď sa pôjdeš do kúpeľne umyť, potom mi pošli esemesku, že je všetko OK. V správe ti vždy napíšem celú sumu, ktorú dostaneš, štyridsať percent je pre mňa. Vždy ti napíšem, kde sa stretneme.“

„Rozumiem. A čo cestovanie a zahraničné stretnutia, o ktorých si písala v inzerátoch?“

Helena si oblizne peru a prebodne ma pohľadom. Predtým mi venovala minimálnu pozornosť, teraz mi to vynahrádza a skúma každý milimeter môjho tela.

„Pozri, si pekná, ale takých je veľa. Keď budeš dobrá, super servis a všetko, tak pre teba určite nájdem aj cestovanie. Teraz potrebujem vidieť, že funguješ, a vedieť, že si spoľahlivá. Daj tomu čas. Keď u mňa Bára pred rokom začínala, rozhodne takto nevyzerala. Je to na tebe, ale myslím, že na to máš,“ dodala zmierlivo a dala najavo, že postrehla moju špionážnu akciu cestou na záchod. Úplne hlúpa teda nebude.

„Ježiši, ja musím bežať. Dotazník k servisu ti pošlem mejlom, píšeme si esemesky, oki? Papapa, cicuška. A účet nechaj na mňa.“

Helenu som nemohla dostať z hlavy celé popoludnie, kým som bola na prednáške. Zvyčajne mi sústredovanie nerobí problém, ale tentoraz som vôbec nedávala pozor.

Zabraná do úvah, či sa mi Helena vôbec ozve, kedy bude fotenie a kedy môžem čakať prvú prácu, odobrala som sa ako každý podvečer na intrák. Dvanásťtisíc za fotky, to je viac než moje vreckové na dva mesiace, a z toho platím úplne všetko. Čo keď žiadnu prácu nezískam a Helene budem musieť peniaze vrátiť? Alebo sa mi neozve ani Helena... Pôsobila strašne neorganizovane, možno na naše stretnutie v tej krásnej kaviarni pri Moste légii už aj zabudla.

KAREL

„Môžeš dnes o desiatej? Na dve hodky, full servis,“ pípne mi esemeska od Heleny.

„Ahoj, prepáč, nedá sa.“ To je moja bežná odpoveď posledné tri týždne.

„Máš vôbec ešte o tú prácu záujem, nech to neposielam zbytočne!“

Ja chcem, Helena, ale Karel nechce... A podľa všetkého, na rozdiel od tých tvojich super ponúk, on ma aspoň na hodinu či dve v pražských hoteloch dokáže zabezpečiť. Aspoň v to dúfam. Tak jej to, samozrejme, nenapíšem.

„Chcem si dať nejaký čas pauzu. Ak si nájdeš čas, môžeme zísť na kávu a rada ti to vysvetlím.“

„Nemusíš. Ozvi sa, keď sa rozídete.“

Čože? Žeby niečo tušila? Karel mi kládol na srdce, nech jej nič nehovorím, nech nikomu nič nehovorím... A ja som to, pochopiteľne, dodržala.

„Zmazala si to číslo?“

„Prosím?“

„No, či si zmazala to jej číslo. Požičaj mi telefón, radšej ju zablokujem, nech ťa viac neotravuje, anjelik môj. Nechá-pem, prečo ti stále vypisuje, je dosť otravná. Poď ku mne,“ dodá Karel o poznanie prívetivejšie.

Píše mi, Karel, pretože si nebol jediný klient, s ktorým som sa cez ňu stretla. Áno, bol si prvý, ale rozhodne nie jediný, s čím sa ti zrejme nikdy nepriznám. Radšej poslušne skloním hlavu do jeho náruče. Sú chvíle, keď sa cítim úžasne, som rada, že sme sa stretli, a želám si, aby sa to nikdy neskončilo. Napríklad keď sme boli v Ríme alebo na loďkách na Vltave...

Bolo to úplne perfektné sobotné popoludnie, prechádzali sme sa po nábřeží, držali sa za ruky. Bolo krásne, a keď Karel zistil, že som ešte nikdy nebola na vodnom bicykli, rozhodol sa, že to bezodkladne napraví. Najskôr sme teda zašli kúpiť víno do jedného talianskeho obchodíka, pretože pri vodných bicykloch vraj predávajú hnus. Pre teba, láska, čokoľvek, ale na vodné bicykle ma bez poriadneho pohonu nedostaneš.

Tak sme obchádzali Strelecký ostrov, popíjali a Karel mi stále dookola rozprával, aká som krásna a úžasná. Často ma chváli, hlavne keď sa oblečiem a učešem podľa jeho predstáv. Hovorí mi, že som jeho anjelik, láska, zlatko.

Potom však urobí niečo podobné ako pred chvíľou a ja si vravím, či práve po tomto naozaj túžim. Chcem, aby ma niekto kontroloval? Bez možnosti o čomkoľvek rozhodovať?

Predsa viem, že chcem viac... Nechcem viac, než mi dáva. Chcem tento krásny byt, akurát v ňom chcem bývať, nielen chodiť sem prespávať. Ale – chcem tú bývať s Karlom a počúvať ho na slovo ako malý psík?

Nakoniec nevydržím a spýtam sa ho. Stokrát som si povedala „nepýtaj sa“, ale nakoniec tú otázku aj tak položím, hoci sa tým vlastne ponížim.

„Karel, mal si od Heleny niekoho aj predtým?“

Je mi jasné, že nejaké dievčatá si objednať musel. Prečo by inak vravel, že je stále rovnako otravná? A hlavne, preto mi stále zdôrazňoval, nech jej nič nehovorím...

„Nie. Ako ti to vôbec napadlo, zlatko? Hovoril som ti predsa, že som chcel byť po rozvode sám. Keď potom na mňa vyskočila tvoja fotka, chcel som ňu spoznať, a to som ešte netušil,“ pozrie mi hlboko do očí, „že sa do teba tak strašne zamilujem.“

„Aj ja do teba,“ pohotovo zaklamem.

Nikdy som si nemyslela, že dokážem tak šikovne klamať, ani len sa nezačervenám, nezahanbím. Prišlo to samo, prirodzene. Určite som sa drobnými klamstvami vykrúcala už ako dieťa z prúserov, to robia asi všetky decká. Presne si to nepamätám, ale viem, čo nám mama stále opakovala – klamať sa nemá, a to isté nám opakovali na hodinách náboženstva. Prvýkrát som klamala Dávidovi, keď ma v treťom ročníku na strednej priviedol domov a ukazoval mi ich prevorepublikovú vilku. Neviem, čo ma vydesilo viac, či jeho príšerná matka a celá tá paničkovská pretváрка, či predstava, že by som jedného dňa mohla skončiť rovnako. Ale

nechcela som ísť sama na maturitný ples, takže som všetko chválila a nahlas obdivovala.

Podobne klamem a obdivujem všetko aj dnes, tentoraz však svoj obdiv a lži smerujem na Karla, ktorý už spokojne oddychuje vedľa mňa, netušiac, že ho pozorne skúmam a premýšľam nad nesmrteľnosťou chrústa.

Keď som sa s ním prvýkrát mala stretnúť, bola som šialene nervózna a natešená zároveň. Prvý klient, prvé stretko. Helena by zo mňa mala radosť. Nielenže som neprišla neskoro, ako mi kládla na srdce, ale pred reštauráciou som sedela už o polhodinu skôr. Karel dorazil včas. Musel ma vidieť, ako tam postávam, už keď prichádzal. S úsmevom mi podal ruku a celý večer bol neuveriteľne milý a pozorný. Rozprával o sebe, o rozvode, potom sa vypytoval, čo študujem, prečo som si zvolila ten odbor a išla študovať do Prahy, a nie do Brna, tam by som to mala bližšie, čo v živote chcem... Mojej odpovedi, že chcem precestovať celý svet a byť šťastná, sa zasmial.

Páčil sa mi od prvej chvíle, keď som ho uvidela, vyžarovala z neho zvláštna noblesa a pokoj. Nikoho podobného som dovtedy nestretla. Čím dlhšie som ho v priebehu večera pozorovala, tým viac sa mi pozdával. Prišiel v krásnej bledomodrej košeli, sivé vlasy mal starostlivo zastrihnuté, okrem toho sa mu neprirodzene leskli nechty. Až neskôr mi prezradil, že chodí pravidelne na manikúru.

Obdivoval moje blankytné oči a ja som sa začínala strácať v jeho sivých. Možno to zavinilo víno, nebola som naň zvyknutá, ale nervozita zo mňa úplne opadla a cítila som

sa vlastne úžasne. Karel mi na konci večera oznámil, že radšej by ma pozval k sebe domov ako do hotela, samozrejme, chápe, že je to netradičná požiadavka, navyše v rozpore s pravidlami. Díval sa na mňa rovnako ako dnes večer, keď hovoril, že sa do mňa zamiloval, ale vtedy hovoril, že to tak jednoducho cíti.

Asi čaro okamihu. Veľmi sa nepamätám, čo sa v ten večer dialo, viem len, že sme si to mierne pripití rozdali na gauči a škatuľka kondómov v mojej kabelke ostala nerozbalená. Strašne sa mi páčil jeho neuveriteľne štýlový byt s obrovskou terasou. Nikdy som krajší byt nevidela, ani som v nijakom takom nebola. Bola som taká nadšená, že sa o mňa zaujíma muž na úrovni, samozrejme, dala som mu číslo – a to by sa robiť nemalo, je to v rozpore s eskortnými pravidlami.

Karel si vtedy pri lúčení vypýtal moje číslo a ešte ma aj odviezol naspäť na intrák.

„Musím teraz na týždeň odletieť, ale po návrate ťa veľmi rád uvidím,“ povedal mi, keď sme sa lúčili.

„Dúfam, že mi nikam neutečieš, anjelik.“ Vtedy ma prvýkrát takto oslovil.

ERNST

S Karlom som sa stretla vo štvrtok, cez víkend som mala brigádu ako každú sobotu a nedeľu v obchodáku na Chodove, odkiaľ som tentoraz musela pod zámienkou náhlejš črevnej chrípky odísť skôr. Bola som zdravá ako rybička a cítila som sa výborne, ale Helena mi poslala ponuku na meeting a potrebovala som sa naň pripraviť. Prečo postávať do večera pri kávovaroch a ponúkať okoloidúcim ochutnávku kávy, keď za hodinu v hoteli sa dá zarobiť štvornásobok.

Navyše to bolo konečne aj potvrdené stretnutie. Helena totiž pošle minimálne tri správy denne, a aj keď odpoviem, že môžem, väčšinou z toho nič nie je. Spočiatku som sa hneď začala horlivo chystať a meniť naplánovaný program, potom som napísala Helene, či to teda platí.

Vysvetlila mi, nie veľmi vlúdne, že pokiaľ mi nepríde správa s textom „potvrdené“ – s číslom izby a ďalšími podrobnosťami, ide len o neurčitú otázku. Zisťuje, ktoré slečny

sú k dispozícii, ich mená potom pošle klientovi a on si vyberie. Nie je to práve praktické, keď lietajú otázky ako *Môžeš byť za hodinu tam a tam? Môžeš byť tamto?* A koľkokrát len cesta trvá vyše polhodiny. Ale snažím sa vždy odpovedať *áno* a v duchu kalkulujem, či sa stihnem nachystať. Najlepšie by bolo chodiť stále v čiernych koktejlkách, aby som mohla kedykoľvek sadnúť do taxíka a presunúť sa na daný hotel.

Predstierajúc kŕče a hnačku, utekala som teda na intrák a odtiaľ rovno do hotela. Našťastie z Opletalovej som to nemala ďaleko a všetko som stihla. V tej rýchlosti som sa ani nemala kedy stresovať, premýšľať nad tým, čo, ako bude. Tentoraz žiadna večera a dlhé rozprávanie.

Ernst bol zvláštny, podľa prízvuku by som ho tipovala na Nemca alebo Rakúšana. Mohol mať okolo päťdesiat, mal na sebe tričko s golierikom a elegantné tmavé dlhšie kraťasy. Hneď po príchode na izbu mi podal obálku a navrhol spoločné sprchovanie. Tým som veľmi nadšená nebola – vždy sa snažím mať na sebe čo najdlhšie pušapku. Nech vyzerám, že mám nejaké prsia, aspoň kým sa dá.

Ernstovi to bolo jedno. Rýchlym pohybom si rozopol zips na nohaviciach a stiahol si ich. Váu, bol naostro. Keď vyslobodil svoj mohutný penis z tesného väzenia, na mohutnej jahode na jeho konci bolo vidieť kvapku. Očividne ma neplánoval pomaly vyzliekať. Stiahla som si šaty aj bielizeň a nasledovala ho do kúpeľne. Už spoločné umývanie a dotyky pod sprchou ho vzrušili ešte viac, vyvrcholil takmer hneď, ako ho do mňa zasunul. Spýtal sa ešte, či som